

13 — Мамутска Мрежа

Мамут Бог је стигао у договорени час и одмах истресао хрпу балеге баш ту где је с Рамосом углавио сусрет. Љуља се у месту а огромне, свинуте кљове светлуцају од росе. Жестоко је надрндан, пробудио се рано, добауљао кроз неомиљено му жбуње по чијим жилавим и оштрим гранама остадоше читави чуперци згрудване и слепљене вуне. Ал, ето, макар је јутарње чешљање обавио. А Рамоса — нема.

Обрни-окрени, врхом сурле проверава смер ветра, њушка мирисе и потмулим брундањем призива одзиве самаца, који у доба расцветале тундре вршљају пољима руменим од булки, трапави од опијености.

У том тренутку, Рамос, који је испао из своје транспортерске колевке, подиже се с непријатно оштрог крша и трља потколенице.

Још је мрачно, зора се тек најавила, али Рамос чује и осећа мирис мора, а мора у тундри нема. Нема ни краса, ни низбрдице, ни борова, ни...

Подеси слушну апаратуру да хвата и преводи инфразвук а брундање Мамутово се јасно зачује и поведе га према мрачним обрисима стрмог узвишења. Тамо где никаквог мамута не може бити!

Звук га води кроз сасушену макију, додуше не баш сраслу с тлом, него је лако разгрће и опрезно враћа, схвативши да путељак треба да остане сакривен.

Долази до процепа међу стенама, а већ је довољно видно да може да процени како је забасао до улаза у шпиљу. Звук га позива да уђе.

На тренутак оклева. Струја трептаја долази из камена а ваздух се комеша као прозирна али, због унутарњег кретања, видљива течност. Ово је већ прејако за његов укус, али му је инкарнација сувише драгоценa да би сада смео да се попишмани и утекне. Крене кроз процеп, у мрак. Подрхтава, не види, али звук— водич је ту и успиње се по њему, препуштен.

Пред собом чује тихе, шуштаве покрете, неко се буди и подиже из сна. Рамос наилази уз дрхтаје планине, чини се као да својим корацима хоће да је сруши.

Мамут Бог, у далекој сајги, на тренутак задрема и тргне се, удахне дубоко и издахне гласно, готово да затруби. Жмирка изван жиже. Забрунда, зањише се и окрене. Узалуд је сада чекати човека, мимоишли су се, превладали су други токови. Продува још једном сурлу, издува полен, а тамо, на другој страни Мреже, пећина зајечи и засузе сталактити.

Рамос упали мандорлу и обасја мусава лица. Рашири руке и проговори кроз мрежне трепетљике. Мешавина мамутског, китовског и људског одјекне кратким крешендом.

Један од избеглица се усправи. Није одевен, лето је. Рамос прође крај њих, покушава да одреди дубину и размере пећине. Потајно се нада да ће угледати цртеже по зидовима, можда и да су ови људи управо сликари. Ништа за сада. Крене у сужење и открије да се главна просторија наставља у дубину брда.

За њим пође младић.

Даље и дубље, низ раселину.

„Није тамо“, каже младић. „То су друге пећине. Веће.“ Рамос се заустави. „А овде?“

„Овде је забрањено.“

„Ко је забранио?“

„Забрањено.“ Младић се окрене и пође натраг, према улазу. Рамос потоне у мрак.

Касније...

Врати се онај младић. Приђе му и ћутке остави нешто крај њега. „Жваћи.“ Мрак и крцкање виличног зглоба.

Рамос седи склупчан у црвеној кугли. „Где си?“, дозива га Мамут Бог.

„Ух, ух...“, цеди се из врелог тела.

Мамут потрчи касом. Заљуља се равница око њега, заталасају траве. Ухватио је ритам и лети над пољем. Од удара срца, Рамос посрне кроз клупко измаглице. Понесе га облак.

„Пре толико и толико времена“, прича му Мамут Бог, „овде је било слонова много више него што ће људи икад бити. Много више.“

„Милијарде слонова?“, чуди се Рамос.

„Ти видиш једно поље а ја — стотину! Слоновски мозак има на стотине одељака. Ја сам нас хиљаду!“, хвали се Мамут Бог.

„Ко је почистио слонове?“, неемпатички ће Рамос.

„Е-е-е, то је добро питање“, отеже мамут с одговором. „Била је битка.“

„Где?“

„Овде“, покаже Мамут Бог сурлама на свих миријаду поља.

„Па, реци, ко је побио слонове?“

„Није их побио. Био је договор. И помало прекршен договор.“ Рамос види да се ту свашта дешавало.

Мамут Бог се подели у стотину себе, а и Рамос с њим. Надлетеше светове настањене слоновима, тешко их је избројати.

„Створови су дошли, не ови садашњи, преци њихови. Прво ништа, а онда, кад су нашли шта им треба, нападоше, мучки.

Слонови су већ били повезани, чак и глупи деинотерији и још неки рођаци. Створовски аутомати су убијали, али слонови су их прегазили. О, била су то прекрасна времена. Иницијатива је прелазила на слоновску страну.

Разуме се, то није исто као и рат Створова и људске врсте. Створови су прво осмелили људску врсту, а разјурили слонове, навели их да се раселе по другим световима с тим да овде ослободе простор за вас малене. Али, Створови су људима истовремено натоварили велику беду на врат... Да!“

Рамос би значајно климнуо главом да је још увек био у инкарнацији. Али, сад је црвени облак: „Створови су их пожњели без отпора... А ко је прекршио договор?“

„Ми. Договор је био да се уклоне све велике звери, како би нежни малишани могли да се уздигну. Али један број слонова је остао.“

„А шта беше основна слабост људи?“ Мамут Бог подигне сурлу и рикне.

„Не засмејавај ме, Рамосе, вајару звука!“

Рамос крене да се извлачи из слоновске Мреже. „Идем назад до пећине. Нешто ми је тамо промакло.“

Врати се у пећину и потражи избеглице. Један седи и жмури, лупа лагано даирама по колену. Други жмури и не мрда. Онај младић стоји и пије воду из тикве. Рамос зна да треба да ћути.

„Можеш слободно да питаш, они ништа не чују“, охрабрује га младић. Рамос оклева...

„Мољац лети пребрзо да би знао куд лети...“

„Води га глас дубине“, одговара младић.

„Узалуд му очи колутају...“

„Јер што види не разуме...“

„Мимоишао сам се, а знам да сам стигао...“

„Погледај иза себе“, подстиче га младић. Рамос се окрене.

„Рекао сам, *иза* себе.“

Рамос се окрене. Посматрају се нетремице.

Затим прогледа кроз заспалог младића и види себе како долази на слапу звука, пали мандорлу и осветљава пећину.

Придиже се на лакат у напору да се пробуди.

Старац спава с ухом на тамбурину. Други човек је мало подаље, уснуо у дебелом снопу лике.

Изиђе вани у честар, а тамо га чека Мамут Бог, веселог изгледа.

„Па, где си Рамосе! Помислио сам да си се изгубио.“